

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΛΑΜΑΝΤΙ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ίάκωβος Λαμάρ έμπηξε στο ζαχαροπλαστείο Ντιλάκ το άριστοκρατικότερον της λουτροπόλεως και εκάθησε. Ήταν όμορφος τύπος νέου, ψηλός και λεπτός, γνωστός γιό τις έρωτικές του κατακτήσεις. Σ' ένα γειτονικό τραπέζι ήταν καθισμένη η Ίβόνη Λοζέλ με μερικές φίλες της θεατρίνης. Μόλις τó βλέμματά της συναντήθηκαν με τού Λαμάρ, τού έχαμογέλασε, γέροντας έλαφρά τó χαριτωμένο κεφάλι της. Ο Ίάκωβος της άποκριθike μ' έναν ευγενικό χαιρετισμό που είχε μια κάποια άδύορατη ψυχρότητα. Τήν άλλη μέρα ό-αν έπηγε στο ζαχαροπλαστείο ένα γκαρσόνι τού έδωσε μια έπιστολή που προήρχετο από τήν Ίβόνη Λοζέλ ή όποια τού έγραφε τα εξής :

«Αγαπητέ κύριε, μου άρέσετε και θά ήθελα να γίνουμε φίλοι. Βλέπετε σάς τó γράφο κατ' εύθειαν και ειλικρινώς. Μή σκανδαλισήτε λοιπόν και έλάτε να με βρήτε άποψε στο Γκραντ-Οσέλ. Ίβόνη Λοζέλ.»

Μόλις διάβασε τó γράμμα αυτό, έξήγησε χαρτί και πέννα και άπήνησε :

«Κυρία μου, είναι μεγάλη τιμή αυτή που μου κάμνετε για μένα, άλλ' ή τιμή δέν έχει καμιά σχέση με τόν έρωτα. Μή δυσαρεστηθήτε λοιπόν άν δέν σάς ύποβάλω παρά μόνον τά βαθύτατα σέβη μου. Ίάκωβος Λαμάρ.»

Αυτά της έγραψε ο Ίάκωβος Λαμάρ. Κι' όμως; άπό κούρ έταν τρελλά έρωτευμένος με τήν Ίβόνη.

«Άλλά τότε γιατί λοιπόν δέν είχε σπεύσει εις τó έρωτικό κάλεσμα; Ένεργών όπως ένήγησε είχε τó σχέδιό του ο Λαμάρ.

Ήξειρε ότι όλοι οι έρωτες της Ίβόνης διαρκούσαν όχι περισσότερο από έναν μήνα, και δέν ήθελε τέτοιου είδους αγάπη. Ήθελε τήν Ίβόνη δική του, όλόδική του του για πολύν καιρό. Ήταν νέος... Άλλά για να τήν κρατήσει έρωμένη του τόσο καιρό, καταλάβαινε πολύ καλά ότι έπρεπε να έλκύση τήν ιερειότητα της, να της κάνη έντύπο η, να της φανή έξαιρετικός. Έτσι μόνον ήλιπε να τήν κατακτήσει για τά καλά. Τó καλλίτερο μέσον για να τó κατορθώση αυτό, είχε σκεφθή ότι ήταν να κάμνη πώς δέν τήν αγαπά, να ύπεκρυσθή, να άνταποκρίνεται στις έρωτικές της προσκλήσεις. Ή τακτική του αυτή δέν ή-αν άσχημη. Ή Ίβόνη όταν έλαβε τó γράμμα του, τού άπήνησε άμέσως :

«Είσθε ένας πρόστυχος άνθρωπος, άλλα μη νομίζετε ότι θεωρώ τόν εαυτόν μου ήττημένον.»

Έκεινος εις άπάντησιν της έστειλε σοκολατάκια και λουλούδια. Έπί δύο ήμέρας κατώρθωσε να άποφύγη τήν συνάντησιν της, ένα βράδυ όμως τήν συνήνησε, πρόσωπο με πρόσωπο, στο Καζίνο.

— Τά σέβη μου, της ειπε και έκανε να φύγη.

— Δόστε μου τó μπράτσο σας, τού άπήνησε προστακτικά και σληγρά κάπως και τόν παρέσυρε έξω.

— Άκουσε, μικρό μου, τού ειπε, αυτό που έκανες δέν ήταν καθόλου σωστό. Φυσικά είχα ίσως άδικο να σάς ζητήσω τόσο άπότομα, να γίνετε φίλος μου, τó έκανα όμως γιατί ή άπέναντί μου διαγωγή σας, έδω και εξη μήνες, μ' έπεισε ότι δέν ήταν άνάγκη να μεταχειρισθώ μαζί σας τούς συνηθισμένους τύπους. Έχеше γίνει ίσκιος μου, μήνες τώρα, όπου και άν πάω φυτρώνετε μπροστά μου, με κατοδιώκετε διαρκώς και όμως ή άπέναντί μου στάσις σας έχει μια ψυχρή ευγένεια που μ' έννευριζει.

— Κυρία μου, σάς...
— Δέν έτελείωσα. Ένα από τά δύο θά συμβαίνει : ή μ' αγαπάτε, όπότε, δέν υπάρχει κανείς λόγος να με τó κάμνετε όδες. αυτές τις ίσχυριές, ή με χοροιδεύετε όποτε, σάς παρακαλώ, να με άφήσετε ήσυχη. Βαρέθηκα...

Όμιλούσε με φωνή στεγνή, ταραγμένη, κυττάζοντάς τόν κατίματα ώσάν να ήθελε να χύση με τó βλέμμα της μέσα στις φλέβες του, τήν φλόγα της αγάπης της. Έκεινος σιωπούσε; έξαφνα όμως, μ' έμπορώσασιν πλέον να συγκρατήση τόν πόθο του, τήν άρταξε και τήν φίλησε με τόν δύναμι που δέν κατώρθωσε εκείνη ούτε να προσποιηθή ότι άντιστέκεται.

— Αγάπη μου, τού έλεγε, ενώ εκείνος τήν φιλούσε σάν εκστατικός, σάν μεθυμένος, είσαι ώραιος και σ' αγαπάω. Σ' αγαπάω δέν αγάπησα ποτέ μου κανέναν... Μόνον κοινά σου είμαι εύτυχημένος.

— Κι' έγώ σ' αγαπάω σάν τρελλός, της άπήνησε εκείνος, σέ λατρεύω. Δέν θά σ' άφήσω ποτέ, ποτέ...

Τής έλεγε τα τρελλά αυτά έρωτικά λόγια, με τóση θερμή ειλικρίνεια, ώστε εκείνη δέν μπόρεσε να μη τόν ρωτήση:

— Μά αφού τόσο με αγαπάς, γιατί δέν ήλθες προχθές στο ξενοδοχείο ;

— Ο Λαμάρ άπέφυγε να της άπαντήση.

— Όταν σέ λίγο βρέθησαν στο χώλλ τού ξενοδοχείου, εκείνη τυδ ειπε :

— Σε καμιά ώρα έλα να με βρής.

— Δυστυχώς δέν θά μπόρεσω, της άπάντησε ο Λαμάρ, προσποιούμενος τόν τενοχωρημένο.

Τόν εκύτταξε έκπληκτη.

— Ό μά δέν πιστεύω να ξαναρχίσης ;

— Δυστυχώς δέν μπορώ.

— Άκουσε καλά, τού ειπε, εάν δέν έλθης να με βρής σέ μίαν ώρα δέν θά με ξαναϊδής ποτέ πια στή ζωή σου.

— Ίβόνη, σου όρχίζομαι ότι σήμερα δέν είμαι έλευθερος. Σε ίκετεύω να με πιστέψης. Έξείρες τώρα πόσο σ' αγαπάω.

Τόν εκύτταξε μέσ' στά μάτια. Διάβασε τóση αγάπη γι' αυτήν μέσα εκεί, ώστε κατέπαυσε ο θυμός της.

— Καλό, τού ειπε, αφού δέν μπόρες σήμερα τότε θά συναντηθούμε αύριο. Θάρθής ;

— Στο όρχίζομαι στά ράτια σου που είναι ότι περισσότερο αγαπάω στον κόσμο.

— Η Ίβόνη Λοζέλ πέρασε όλη τή νύκτα παίζοντας μπακαρά.

Ποτέ δέν είχε πιά φατεινό και εύτυχημένο χαμόγελο. Ο Ίάκωβος, μεθυμένος από χαρά για τόν θρίαμβό του, περιπλανήθηκε όλο τó άπόγευμα στο άκρογαλί.

Τήν άλλη μέρα σιάς 6 τó άπόγευμα ο Λαμάρ δέν είχε πάει να συναντήση τήν Ίβόνη. Ή ήθοποιός ήταν έξω φρενών από τó θυμό της και είτοιμαζόταν να τού γράψη, όταν έξαφνα της έφεραν «να γράμμα :

«Αγάπη μου, της έλεγε ο Ίάκωβος δέν φαντάζεσαι τήν οκασίλα μου. Είμαι άπόχθες τó βράδυ με πυρετό. Είναι ένα μικρό κρυολόγημα. Αύριο θάρθω» χωρίς άλλο να σέ πάρω και να πάμε να φάμε. Φιλώ τó γλυκό σου χαμόγελο που φωτίζει τή ζωή μου».

Τού άπήνησε με δύο λέξεις :

«Δέν πιστεύω τά ψέματά σου. Είπε περικό τó έρθης αύριο. Δέν θά με βρής».

Και όμως τήν άλλη μέρα τόν περίμενε, άλλ' εκείνος δέν πήγε.

Η Ίβόνη πήγε να σκάση από τó κακό της. Πρώτη φορά στή ζωή της της έκαναν τέτοια προσβολή. Για να εκδικηθή τόν Λαμάρ έπί δύο ήμέρας ένεφανίσθη σ' όλα τά κέντρα μ' ένα χορευτή προσποιουμένη ότι είναι έρωτευμένη.

— Για να μου φέρνεται ξαπ, έσκέπτετο ο Λαμάρ, θά πη ότι δέν μ' αγαπά όπως έγω θέλω. Όταν βεβαωθή μια φιλία ότι της άνήκω, δέν θά είμαι πια τίποτε γι' αυτήν. Έ μά όχι, δέν θά της κάνω αυτή τή χάρι.

Τά ξανάφρασαν, τά ξαναμάλασαν και πάλιν τά ξανάφρασαν. Κατώρθωσε να της δίνη ραντεβού εις τó όποία να μνη πηγαίνει ποτέ. Πάντοτε εύρισκε δικαιολογίες. Κάποτε έφυγε για τó Παρίσι όπου έλειψε δύο μέρες. Εκείνη εν τώ μεταξύ είχε πειε στο Μπιαρισί. Όταν τήν συνήνησε τήν περιφήμη αυτή λουτροπόλη ή Ίβόνη τού ειπε :

— Φεύγω άποψε για τó Παρίσι.

— Όχι, δέν θά τó κάνης αυτό! δέν θά τó κάνης αυτό, τήν ίκέτευσε ο Λαμάρ. Μά δέν αισθάσαι λοιπόν ότι δέν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα.

Είχαν τóση λυπημένη έκφρασι τά μάτια του και αισθανότανε τóση αγάπη για τόν παραξένο αυτόν νέο, ώστε και πάλιν ύπεχώρησε :

— Εάν, τού ειπε, δέν έρθης σέ μια ώρα στο ξενοδοχείό μου, σ' όρχίζομαι σ' ότι έχω ιερό ότι θά πάρω τó τραϊνό και θά φύγω.

Ο Λαμάρ είχε πτοηθεί όλίγο από τήν άπειλή της. Άλλά και πάλιν έσκέπτετο : Δέν μ' αγαπά, όσο πρέπει. Αφού με άπειλει, αφού σκεδόν με διατάσσει θά πη ότι έχει τήν δύναμη να με λησμονήση. Τó βράδυ όταν έπηγε να τόν συναντήση στο δωμάτιό που είχε νοικιάσει πλάι στο δικό της, δέν βρήκε ξαπλωμένο στο κρεβάτι. Ήταν κατακόκκινος, και ένας άνθρωπος κατ' έγραφε στο τραπέζι.

— Πούδς ειπε, ρώτησε ταραγμένη και έκπληκτη ή Ίβόνη, μη γνωρίζουσα τι συμβαίνει.

— Ο γιατρός Ρουό, άπήνησε με φωνή αδύνατη ο Ίάκωβος.

Ο γιατρός ειχε σιωπήσει.

— Δέν είναι τίποτε, κυρία, της ειπε. Είναι μια μικρή κρίσις σκοληκοειδίτιδος. Δέν πιστεύω να ήμπορη να γίνη ή έγχειρήσις προς τó παρόν. Αύριο θά ιδούμε. Θά στείλω μια νοσοκόμο.

Όταν έφυγε για τó Παρίσι ή Ίβόνη, ο Λαμάρ αισθάνθηκε

«Ενα βράδυ τή συνήνησε στο Καζίνο.»

ὅτι ἡ τελευταία φάρα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καταφύγει γιὰ νὰ τὴν κἀνὴ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ὅπως ἤθελε, ἦτο ὑπερβολικὴ, καὶ ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ καταστραφῇ ὅτι εἶχε οἰκονομήσει ὡς τότε μὲ τὸσας θυσίας.

Εὐρῆκε ὡς τόσο τὸν τρόπο νὰ κἀνὴ τὴν Ἰβρόνη νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε πράγματι προσβληθεῖ ἀπὸ σχοληκοειδιτιδα.

Στὸ Παρίσι μετὰ μιὰ ἑβδομάδα κάποια φίλη τῆς Ἰβρόνης τῆς εἶπε :

«— Ξέρεις, ὁ Λαμάρ ἔκανε πρὸ δύο ἡμερῶν ἐγγείρησι. Πήγαινε νὰ τὸν δῆς. Εἶνε στὴν κλινικὴ Γκουσέ. Ὄταν τὴν εἶδε ὁ Ἰάκωβος δὲν κατάρθωσε νὰ συγκατήσῃ τὴ χωρὰ του. Εἶχε ἐπιτύχει λοιπὸν τὸ σχέδιόν του. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἡ Ἰβρόνη τρελλά, μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ τῆς. Δὲν τὸν ἀπειλοῦσε πλέον, τὸν ἐπέτρεπε νὰ προσέξῃ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ. Ὡς τόσο προσεποιεῖτο ἀκόμη τὸν ἄρρωστο, γιὰ ν' αὐξάνῃ μὲ τὴν ἀνάβωλὴ τὸν ἔρωτά τῆς. Ἄλλὰ μιὰ μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα ποῦ τὸν ἔκανε ν' ἀποφασίσῃ κατὶ ποῦ ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

«Ἄν ἀνηθῆς νὰ γίνῃς φίλος μου καὶ πάλιν, τοῦ ἔγραψε ἡ Ἰβρόνη, θὰ πῆ ὅτι ἡ εἶσαι τρελλὸς ἢ ὅτι εἶσαι ἕνα πρωτοφανές τέρας».

Ὁ κίνδυνος ἦτο πλέον μεγάλος καὶ ὁ Ἰάκωβος ὑπεχώρησε. Σὲ λίγες ὥρες, μέσιν σὲ μιὰ κομπὴ φωλιά, ὕστερα ἀπὸ τρελλὰ φιλιὰ καὶ χάδια τῆς ἔλεγε :

— Μὰ ναί, ὅλα, ὅλα ἦταν ψέματα. Καὶ οἱ ἐργασίες, καὶ τὸ ταξεῖδι μου στὸ Παρίσι καὶ ἡ ἐγγείρησις.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ ὑπομείνω ὅλες αὐτὲς τὶς θυσίας γιὰ νὰ σὲ κάνω δικὴ μου ὅπως ἐγὼ ἤθελα.

Θὰ ἤθελα, ἀγάπῃ μου, κάθε φορὰ ποῦ παίζεις, νὰ νοικιάζω ὀλόκληρη τὴ σάλλα, γιὰ νὰ σὲ χαίρομαι μόνος ἐγὼ... Θὰ ἤθελα μόνος ἐγὼ νὰ σὲ βλέπω νὰ χαμογελάς, μόνος ν' ἀκούω τὴ φωνὴ σου.. Σὲ λατρὼ !

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔκλαιγε ἀπὸ χαρὰ ὁ Ἰάκωβος Λαμάρ, καὶ ἡ Ἰβρόνη μπροστὰ σὲ τὴν ἀγάπῃ, ἐνοιόμισε ἕναν φόβο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε μιὰ σύντομη ἐπιστολὴ : «Φεύγω, μὴ ρωτᾷς γιὰ ποῦ. Φεύγω γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ καὶ γιὰτὶ φοβοῦμαι τὴν ἀγάπῃ μου. Ἰβρόνη Λοζέλ.»

Γράφουσα τὴν τελευταία φάρα ἐχαμογέλασε ἡ Ἰβρόνη. Ἐχμογίλασε γιὰ τὸ ψέμμα ποῦ ἔγραψε. Τὸν ἐγκατέλειπε ὄχι γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε ἀλλὰ διότι ἀκριβῶς ἔπαυσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ μὲτὸς ἔγινε ἐκός τῆς. Ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀνῆκε ἀποκλειστικῶς στὸν Λαμάρ, ὅτι θὰ ὑφίστατο τὴν τυραννικὴν τοῦ ἀγάπῃ τῆς ἐφάνη τόσο ἀφόρητη ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι. Ἀπὸ ἕναν μὴνα περισσότερο νὰ τὸν ἀγαπήσῃ; Καὶ ὕστερα ; Ὑστερα ἡ ἀγάπῃ του θὰ ἦταν γι' αὐτὴν ἕνας ἀνυπόφορος ζυγός. Ἄλλωστε σὰ βάρη τῆς ψυχῆς τῆς χωρὶς νὰ τὸ ἐννοεῖ ἴσως, ἕνα ἀκατανίκητο γυναικεῖο αἰσθημα δὲν τῆς ἐφάναζε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰάκωβο, γιὰ τὰ ὅσα τῆς εἶχε κάνει, φευγόντας, μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τοῦ τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποῖ ἐπίστευσε ὅτι ἦταν γιὰ πάντα δικὴ του.

Καὶ ἔτσι ὁ Ἰάκωβος Λαμάρ ἐχάρηκε μιὰ μόνον ὥρα ἐκείνην ποῦ εἶχε κυνηγήσει ἕξη μῆνες μὲ τὸν πόθο νὰ τὴν κἀνὴ γιὰ πάντα δικὴ του.

Ζακ Λαμαντί

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἐὰν τὸ παιδί σου, ἔχει χονδρὰ ἀμυγδαλάς, ἀφαιρέσατέ τες του ἀμέσως καὶ μὴν ἀναβάλλετε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ μῆνα εἰς μῆνα.

Θὰ καταστήσετε ἔτσι, τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ σας φυσικόν, τὸ σῶμα του γερόν καὶ τὴν διανοητικὴν κατάστασίν του, πάρα πολὺ καλῆν.

Μὴν ἀναπνέετε μὲ τὸ στόμα. Ἀναπνέετε μὲ τὴν μύτη. Ἡ μύτη εἶνε προορισμένη, γιὰ νὰ φιλτράρῃ τὸν ἀέρα. Γιὰ ν' ἀφαιρῇ τὴν σκόνην ποῦ ἔχει, νὰ τὸν κἀνὴ περὶ θερμάν, γιὰ νὰ μὴ καταβῇ ψυχρὸς στοὺς πνεύμονας, καὶ νὰ μετριάσῃ τὴν ὑγρασίαν. Ἡ μύτη εἶνε ἡ θύρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μπαίνουν εἰς τὸ δένδρον τῶν πνευμόνων, ἐνθὸ τὸ στόμα εἶνε ὁ σωλήνας τῆς τροφῆς. Μὴν ἀνοίγετε τὸ ἕνα, ἀντὶ τοῦ ἄλλου. Κάθε ἕνα εἰς τὴν θέσιν καὶ στὴν ὥρα του.

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ

Πόθεν ἡ λέξις Grève;

Ξέρετε γιὰτὶ στὴν Γαλλίᾳ λέγεται ἡ ἀπεργία Grève ; Τὸ πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸν ὀρνυμὸν τῆς πλατείας τῶν Παρισίων, τὴν Γρέβην, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν μεσαιῶνα καὶ ἐδῶθεν ἀπέχτησε καὶ μιὰ φοβερὴ ἐπισιμότητα, γιὰτὶ ἐγένοντο ἐκεῖ ὅλες ἡ θανατικὲς ἐκτελέσεις.

Τὸ ἱκρίωμα δὲ ἦταν πάντοτε σιπηρὸ ἐκεῖ. Ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος, ἐλεγχόταν τὸ ἔθιμο νὰ μαζεύονται οἱ σὺνταροὶ στοὺς τῆς πλατείας, οἱ χωρὶς ἐργασίαν ἐργάται καὶ χειρῶνακες. Ἐκεῖ κατέφυγε καὶ κάθε εἶδους φανλόβιος καὶ ἀλλήτης, ὀκνηρὸς καὶ διεφθαρμένος.

Σιγὰ-σιγὰ ὅλοι οἱ φευγόντες ἀπὸ τὰς ἐργασίας ἐργάται, οἱ ἐκδιωκόμενοι, ἢ καὶ οἱ ἀπεργούντες ὁμοαρεσκύμενοι, κατέφευγαν ἐκεῖ ζητούντες ἐργασίαν.

Ἐἴ λίγο ἡ Γρέβη ἔγεννε κέντρον ἀεργῶν καὶ ἔπειτα κέντρον ἀπεργῶν, ὅταν μετὰ τὸ 1864 καθιερώθη ἐπὶ Γαλλίᾳ ὁ νόμος, ὁ θεωρῶν τὴν ἀπεργίαν πρᾶξιν ἐγκληματικὴν καὶ κατὰ συνέπειαν ἀξιοποινῶν.

— Εἰς τὴν Γρέβην, ἐσθμαίνε κατ' ἀρχὰς ὁ τόπος, εἰς ὃ ἐδίδαν σμῆριν συναντήσεως οἱ ἀεργοὶ ἢ ἀπεργοὶ ἐργάται.

Κατόπιν τὸ ὄνομα «grève» ἀντικατέστησε τὴν λέξιν «ἀπεργία».

Ἡ πρώτη ἀπεργία, ποῦ ἦταν ἡ περὶ σημαντικὴ στὸ Παρίσι, ἦταν ἡ ἀπεργία τῶν ἀμειψλάτων, ποῦ ἔγεννε εἰς τὸ 1865.

Καὶ ἡ πρώτη ποῦ ἐχόθη ἀφθονο αἷμα, ἰδίως παιδιῶν καὶ γυναικῶν, ἦταν ἡ τῶν ἐργατῶν τῶν ὀρυκτιῶν Grévot.

Τὶ σημαίνει ἡ λέξις «Μπέης» ;

Ἡ λέξις «Βέτι», «βέτι» ἢ «βέγ» εἶνε Τουρκικὴ καὶ σημαίνει «ηγεμίνα».

Ἀπ' αὐτὴν προῦλθεν ὁ τίτλος «ἀτά-βέγ», ποῦ στὴν ἀρχὴ ἐσθμαίνε «παιδαγωγὸ ἡγεμόνος», ἔπειτα τὸν βεζύρην, τὸν ἐπιτροπὸν του καὶ ἔπειτα αὐτὸν τὸν ἴδιον ἡγεμόνα.

Ἄλλοτε ὁ τίτλος αὐτοῦ ἐδίδετο εἰς διοικητὰς πόλεων ἢ ἐπαρχιῶν, εἰς τοὺς πλοιάρχους «γαλεῶν» ποῦ εἶχαν βαθμὸν «πασσά μὲ δύο σπῆς».

Σήμερα δίδεται εἰς ἀνωτέρους πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς λειτουργοὺς, ἀπόμεινε δὲ μόνον μετὶ τὸν σημασίαν τοῦ ἡγεμόνος εἰς τὸν τίτλον τοῦ «Βέτι τῆς Τύνιδος».

Εἰς τὸ ἀρχαῖο βασίλειον τῆς Ἀλγερίας, ὁ τίτλος τοῦ «βέγ» ἐδίδετο εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τοὺς στρατηγούς.

Εἰς τὰς Ἰνδίας ὁ τίτλος τοῦ «βέγ», ἔχασε τὴν σημασίαν του καὶ ἀποδίδεται εἰς τοὺς Μογγόλους.

Ἡ Εὐρῶπη φόρου ὑποτελῆς εἰς τὸ Ἀλγέριον.

Νὰ καὶ κατὶ ποῦ δὲν τὸ ἔξερατε. Γιὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς πόσον δυνατοὶ καὶ φοβεροὶ ἦσαν οἱ διάφοροι Ἀφρικανοὶ ἡγεμόνες καὶ τὶ φόβον ἐνέπνεον ἐπὶ ναυτικὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης, μιὰ φορὰ, ἀναφέρωμεν ἐδῶ τὴν ἐπλήρωσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, πρὸ τοῦ 1830 ἐπὶ τὸν Βένιν τῆς Ἀλγερίας.

Τὸ βασίλειον τῶν Δού-Σικελιῶν τοῦ ἐπλήρωσε κάθε χρόνον 24.000 τάλληρα Ἰσπανικὰ ὡς φόρον ἡσυχίας, ἀλλὰ δὲ 24.000 ὡς «δῶρα» προξενικὰ.

Ἡ Τσοκάνη δὲν ἐπλήρωσε φόρον ἐπὶ τὸ Ἀλγέριον, κατόπιν μιᾶς συνθήκης ποῦ ἔγεννε ἐπὶ 1823. Ἐδίδεν ὅμως ὡς «προξενικὰ δῶρα» κάθε χρόνον 25.000 τάλληρα.

Ἡ Σαρδονία, κατόπιν μεσολαβήσεως τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἐπλήρωσε φόρους καὶ αὐτὴ ἀλλὰ ἐδίδε τὰ προξενικὰ δῶρα, 50.000 τάλληρα.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ δῶρα αὐτὰ ἐδίδοντο, κάθε ποῦ θὰ ἀλλάζονταν καὶ ὁ Προξενός.

Μιὰ φορὰ ποῦ ἀλλάξε τέσσαρας προξένους, ἐπλήρωσε τέσσαρες φορὰς τὴν περιεργὰ ταῦτα δῶρα.

Ἡ Πορτογαλλία ἐπλήρωσε, κάθε χρόνον 24.000 τάλληρα καὶ 20.000 γιὰ προξενικὰ δῶρα.

Ἡ Ἰσπανία, δὲν ἐπλήρωσε φόρον, ἀλλὰ ἐδίδε καὶ αὐτὴ τὰ προξενικὰ τῆς δῶρα, 20.000 τάλληρα.

Ἡ Ἀγγλία, μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τοῦ στόλου τῆς, καὶ τὴν ἀπειλὴν τῶν κανονιῶν τοῦ λόρδου Ἐζμουθ, ἐπλήρωσε γιὰ ἀλλαγὰς προξενικὰς 3.000 τάλληρα τὸ ἔτος.

Τὸ ἴδιον ποσὸν ἐπλήρωσαν καὶ αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ Ἀννόβερον καὶ ἡ Βρέμψ ἐπλήρωσαν κάθε χρόνον 10.000 τάλληρα.

Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Δανία, ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ πληρῶνον ἕνα φόρον ὑποτελείας, τρῶπον τινά, καὶ αὐτὲς, συνιστάμενοι εἰς εἶδη ναυτιλίας καὶ ἡλικὸ πολέμου, ποῦ ἔπρεπε νὰ φθάσῃ, κάθε χρόνο, ἐπὶν ἀξία τῶν 4.000 τάλληρων.

Ὄστε, ὅλες ἡ Χριστιανικὲς σχεδὸν δυνάμεις, πρὸ ἑκατὸν ἐτηρίων ἔτι, ἐπλήρωσαν ἕνα φόρον—φόβον εἰς τὸν Μπέην τῆς Ἀλγερίας. Καὶ σήμερα ; Σήμερα ἕνας Γάλλος Γενικὸς Διοικητὴς κυβερνᾷ ὅλην τὴν Ἀλγερίαν !...